

AHLMAN, CARL O

**Herr Peter Jönssons lefnadsskiten : rim / af
Carl O. Ahlman**

[S.l.] : [s.n.]
1876 ;

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- ⇒ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ⇒ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ⇒ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ⇒ *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ⇒ *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- ⇒ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- ⇒ <http://search.books2ebooks.eu/>

AHLMAN, C. O.

Tit. L.
(R-7)

Chicago
1876

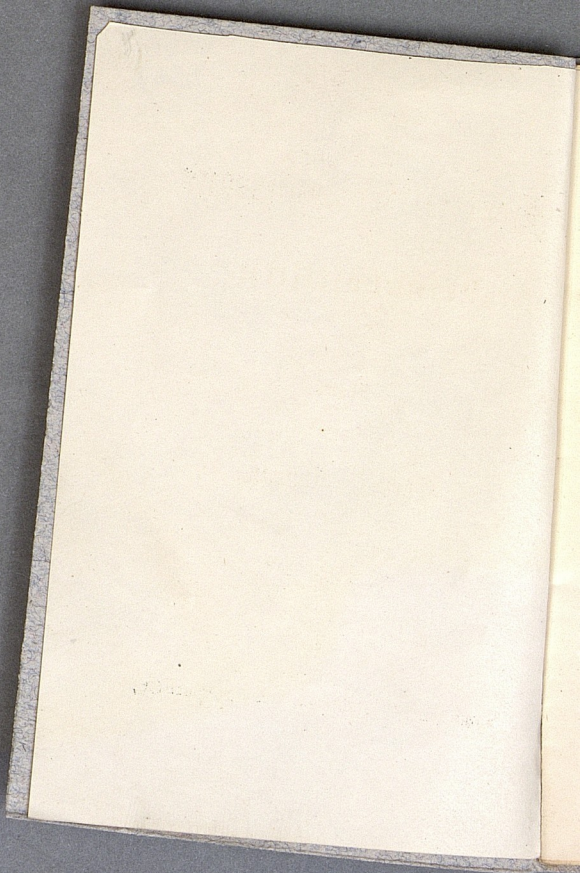
AHLMAN, C. O.

Witt. Lv.

(Pr)

0

1876

Herr Peter Jönssons

Lefnadsbisten.

— o —

Rim

af

Carl D. Ahlman.

Första upplagan.

Chicago.

Tryckt hos W. Williamson, 1 & 3 N. Clark St.,

1876.

1. Herr Peter Jönsson fick mycket lita,
 Men nära Karlstad blef bland de rika.
 Af ringa fäder han ödd'er war,
 Och Kolar-Jösse det war hans far;
 Dock fadrens tillnamn ej frågas ester.
 Till Peters stiftet oß sagan för,
 Men dennas sanning jag ej bekräftar,
 Jag talar blott hwad jag ser och hör;
 Ty twekan endast till spillo går,
 Om sanning alltid man höra får.
 Må läsar'n swara hwad sjelf han spør,
 Hwad tömmas eller hwad rågas bör!
 En treslig saga jag will förtälja,
 För pengar will jag den knappast sälja;
 Ty denna sagan är dyr som guld,
 Den innesluter en wänskap huld.
 Och wänskap är ju det enda fälla
 Som denna werlden har fått till lån,
 Som kan en menniska tillfredsställa,
 Allt annat wänder man sig ifrån.

2. Och nu till sagan wi wilja wända,
 Och alla tankar till Wermland sända,
 Ty der är rummet der hyddan låg
 I hwilken Peter först dagen såg.
 När han blef född'er då war det winter,
 Och han war liten, men rass och fry,
 Och han war wacker och fet och trinder
 Liksom fullmånan i silfwersty.
 Han skulle döpas och Peter war
 Det namn, som fadren utwäljit har.

Man pilten i en skinnpåse tog,
Och knog'de af genom Wermlands stog.
Han kom till prästen fast snön war stugg'er,
Och öppnar påsen helt lugn och trygger;
Och pilten lades i prästens famn,
Och Peter fick han till dopets namn.
Och nu war pilten till slut wälsignad
Af både himlens och jordens wän;
Och fadren, icke af bördan dignad,
Rasft kånka' Peter till hem igen.

3. Och många barn nu de gamla hade,
Men likwäl woro de alla glade;
Och nu blef waggan wäl satt i gång,
Och så uppstämdes en "Lulla"-sång.
Och det blef muntert i deras boning,
Ty de wa' många som roa sig;
På twedrägt följde med ens förjoning,
Mot grisen, katten blott förde krig;
Och lille Måsse han såg sig om
När Lasse uti hans wägar kom,
Han jamade utaf wredesmod,
På barnens sida han alltid stod,
Och det war blott för att barnen hjelpta,
Ty grisen stundom dem wille stjelpa.
Då skuttar katten i fullt gallop,
Och gör mot slutet ett hjeltehop,
Och spottar grisen så midt i synen,
Att denne helt utaf häpnad skrek;
Han blef så wäter kring ögonbrynnen,
Och utaf skrämjel som döden blef.

4. Men lille Peters initialer
 I minnet fadren så djupt nedgrafwer.
 Och Peter wägte med ären så
 Att han med fadren snart kunde gå,
 Och wakta milan från eldens fara;
 Det gjorde Peter så mången gång;
 Hans ögon blänkte som stjernor klara,
 Igenom natten, så mörkt och lång.
 Hans hustru gingo då bygden kring,
 Men ofta fingo de ingenting.
 Och fadren sade till Peter då:
 "Nu måste du omkring bygden gå,
 Ty jag kan längre dig ej försörja,
 Du måste sjelf nu din framtid börja."
 Och lille Peter war tio år,
 Han ganska sorgsen från hemmet går;
 På pilten fadren då händren lade
 Och yttra: "Gack nu i Herrans frid;"
 Men Peter knogade af och sade:
 "Hå-hå ja-ja för en sådan tid."

5. I fierran Peter nu går och wankar,
 Wid hemmet lågo ännu hans tankar;
 Och påsen han under armen bar;
 Och hemmet snart ur hans sigte war.
 Men nu all werlden för honom blänkte,
 Sig Klara-elfwen för honom bre'r, —
 På hemmet då han ej mera tänkte, —
 "Det röda hafwet wäl är jag ser."
 Och till hans öron ett ljud då kom,
 Och lille Peter han såg sig om;

Han klättrar upp i ett träd, och då,
En mängd af bönder hans blick föll på.
De jern och wirke till elfwen förde,
Och dettas buller han thdligt hörde;
Uti en färra i spetsen satt
En gubbe, med en bredskyggig hatt.
Och Peter sig utaf häpnad wänder,
Och släppte grenen hwari han höll;
Och sammanslog sina båda händer,
Samt i det samma till marken föll.

6. O, we och fasa kring Klaras stränder,
Th gubbens häst blef så illa skräm'd'er,
Att färran stjelpste, och det så gick
Att gubben en kontusion sig fick.
Men mannen, med hwilken färran stjelpste,
Han war patron på ett jordagods.
Och Peter, såsom en ungdomshjelte,
Har redan kraflat sig af till stogs;
Och bröstet häfdes, och hjertat slog,
Och det war märkligt att han ej dog,
Af denna rädsla och denna stöt.
Och strida tårar hans ögon göt';
Men allt lopp af både tyst och stilla,
Th annars had' det gått Peter illa;
De tänkte, kanske, en höjdens gäst
För ro skull skrämt bort patronens häst.
Och Peter wankar med sorgset hjerta,
Och tänkte på denna tragedi;
Och klag'de öfwer sin stora smärta,
Samt den olycka han råkat i.

7. Nu till en stuga sig Peter wänder,—
Men hwad all werlden är det som händer!
En tysk der spelade positiv,
Och då fick Peter ett nyfödt lif.
Han följde tysken med lust och ära,
Kring Wermlands bygder båd' natt och dag,
Och positivet fick Peter bära,
Och det war tysken till stort behag.
Men namnet som denna tysken bar,
Jag tror helt säkert det Jobson war.
Och så de spejade Wermland rundt,
Men positivet blef Peter tungt;
Och Jobson tyckte samt äfwen jade,
Att han ett fädernesland ock hade,
Långt bättre än detta björnabo,
Der ingen men'ska kan njuta ro.
Då frågar Peter hwarför han farit
Från tyska jorden, om den war säll;
"Wi kunde dig wäl förutan varit;
Far du tillbaka i denna qwäll."

8. Och då lät Jobson ironiskt skalla:
"De dumma swenskar ska' pločas alla;
Min börs jag fyller förrän jag slyr,
Och då jag kofan till Tyskland styr.
Och dumma ären i allihopa,
Båd' gamla, unga och qwinnor, män;
Här kan man pengar i högar sopa,
Om man will tjena som ögnawän.
Och som de gingo och trötta blef',
Naturen dem nu till hwila dref;

Och som de war i en wacker lund,
De wille sofwa en liten stund.
De sof' och drömde wißt om Susanna,
En björn då slåste på Jobsons panna.
Han rusar upp från sin bädd och skrek,
Och sprattlar upp i en knotig ek.
Men Belle skrattar, och sade bara:
"Det är ju blott för en swart'er kalf,
De dumma tynskar som wildar fara."
Men Jobson satt der ännu och skalf.

9. Men denna twebrägt ej kunde hämmas;
Och Peter sade sig wilja hämmas:
"Jag will så ställa, hwarhelst jag går,
Att Jobson mera ej framgång får."
Och så de stilsdes, och Peter wände
Sin kosa, hemåt han wille gå;
Och som han wandrar, det sig så hände,
Att han en klofcare mötte då;
Och denne war utaf bränwin full,
Sitt ekipage had' han fört omfull;
Och det stod alldeles illa till,
Ty Brunte wille ej alls stå still.
Men då kom Peter, en trettonåring,
Och hjälpte klofcaren wäl i ordning;
Och klofcar'n sade till Peter då:
"Följ med mig hemåt, kom sätt dig på."
Så gjorde Peter, och nu de foro
I kapp med winden, så stark och kall,
De plöjde wägen, och snart de woro
Wid Bruntes wadra och warma stall.

10. Till Karlstad klockaren hade varit,
Der mycket illa han hade varit;
Men allt det gått både rätt och väl,
Och hustrun fröjdades i sin själ.
De höllo handel, och nu de hade
I stort parti nya varor fått;
Och alla woro de hjertligt glade;
Och boden fylldes med stort och smått.
Men klockarfolket nu Peter bjöd
Att stanna der intill deras döb;
"Allt det wi hafwer till arj du får,
Om du som barn oß tillmötesgår."
Och nu blef glädje i Peters hjerta,
Han glömde snart all sin forna smärta.
De gamla egde en jordagård,
Om hwilken Peter tog extra wård;
Och allting han till försköning wäckte.
Sjelf war han alltid så säll och glad;
Och handelns omfång han wida sträckte,
Och kala grenar fick gröna blad.

11. Herr Jönsson hade rätt många kunder,
Och i hans bod woro glada stunder;
Bland andra kunder en flicka war,
Och riksdagsman det war hennes far.
Hon war så fager och ljuf att skåda;
Och hennes namn, detta war Elin;
I boden hade de trefligt båda;
Och hon war alltid så smärt och fin.
Men under tiden dog klockarfar,
Och sorgedrägten nu många bar;

Man strödde blommor uppå hans graf —
Och mången smekte hans minnesstaf.
Men allt lopp af både lugnt och fredligt;
I Jönssons bod blei det åter trefligt;
Och Jönsson ställde i kön Elin till
Den frågan, om hon sig gifta will.
Hon Jönsson lof'de, det fan man weta,
Och Jönsson sade, — han blef så glad, —
"En sådan flicka fan man ej leta;
Nej icke ens inom Stockholms stad!"

12. En söndagsmorgon herr Jönsson hörde
Att någon fram emot gården körde;
Han stiger ut för att se sig om,
O nej, se der gamle Jobson kom.
Men nu war wänskap emellan båda.
"God dag herr Jobson, stig in, stig in!"
De glade woro att hwaran' skåda.
"Jag får wäl bjuda på ett glas win?"
Men Jobson sade till Jönsson då:
"Min goda broder hör på, hör på,
Jag kommer kanske här till beswär,
Men jag är glad att se Jönsson här.
Jag utaf hjertat med fägnad jäger,
Jag ser att Jönsson är rik och eger
Minst tjugu tusen, jo det går an,
Så mycket hafwer ej hwarje man;
Och jag får säga, att jag indrifwit
Fem hundra tusen, jag säkert tror;
Och jag grofhandlare hafwer blifwit,
I staden Stockholm är mitt kontor."

13. Men nu herr Jönsson tog sjelf till ordet,
 I det han frambjöd sin gäst till bordet:
 "Låt oss nu dricka en helsningskål;
 Jag gläder mig åt det stora mål
 Swartill herr Jobson med framgång wandrat.
 Må Gud och men'skor förlåta Er,
 För hwarje gång som herr Jobson klandrat
 Det land som eder en lycka ger."
 Och Jobsons blickar lit räfwens war;
 Sin stora näsa han ännu bar.
 Men Jobson sade med vänlig ton:
 "Min gode broder, min bästa son,
 Det swenska folket jag älskar geyna;
 Och detta landet det will jag värna;
 Ty jag min lycka här funnit här,
 Och mycket tacksam jag henne bär.
 Men nu mißbruka ej tidens gåfwa;
 Låt oss kommersa i denna dag;
 Facila priser det will jag lofwa,
 Och bästa waror af alla slag."

14. Men Jönsson hyste förakt till slården,
 Ty fattigdomen är stor i werlden.
 Han sade därför: "nej, lyx och ståt,
 Det leder mången i stort fjärsåt.
 Kramhandel will jag alls icke hålla,
 Och utländiskt prål är en kräfta swår,
 Swars gnagan Sverige kan icke tåla,
 Ty mynt och ära ifrån oss går.
 Men wille Jobson ödmjuka sig,
 Att till en granngård nu följa mig;

Jag skall förlofwas i denna qwäll,
Med en skön Elin så ljuf och snäll?"
Nu Jobsons tunga som ljungeld löpte,
Till det att Jönsjon ett guldur köpte.
Förlofningsegåfwa det uret war,
Men dermed war ock kommersen klar.
Och så de gingo den smala vägen,
Som ledde öfwer ett wattendrag.
Jöns' ser tillbaka och blef förlägen,
Ty Jobson stod der med obehag,

15. På andra sidan. Med spefull tanka,
Jöns' wände om, der war lagd en planka;
Men Jobson wille dock ej betro
Sitt dyra lif, på en sådan bro.
"Jag will er bära," då Jönsjon sade,
Och det tilläts i ett ögonblick.
Då Jönsjon bördan afläsat hade,
Han som en hjelte rätt framåt gick,
Och Jobson hjulade efter så
Att han en myrstack snart föll uppå.
Och republiken den blef utom sig,
Ty tyfken had' ej förklarad krig;
Och swenska härar ej fäller modet,
Ty plikta heldre de will med blodet.
Och myr-härstaran nu ense drar,
Och tyfka hären snart stormad war.
Man Jobson hörde nu endast tala,
Sitt "Donner Wetter," med hjeltmod;
Från fotabjället till hjesjan kala,
War tyfken sårad och stänkt med blod.

16. Nu denna fejden de öfverwunnit,
 Till riksdagsmannens de hafwa hunnit;
 Och der gick allt både rätt och wäl;
 Och Elin war som en himlaffäl.
 Och riksdagsmannen samt Jobson slogo
 Sig samman nu till ett priffespel;
 Och alla gästerna willigt togo
 I allt det muntra en liflig del.
 Och skälur tömdes för detta par,
 Som sina hjertan trolofwat har.
 Af Elin, Jönsjon en knß sig fik.
 Och handelsmannen nu dådan gick.
 Men riksdagsmannen, till Jönsjon blickar
 Att akta sig för de tyfka micklar.
 Nu snart de woro wid samma spång,
 Men Jo son wandrar sjelf denna gång.
 Herr Jönsjons rockfört han likwäl fattar,
 Men Jobson snaf' de som bäst han gick,
 Och ned i djupet de genast fawattar,
 Ett riktigt kylbad de båda fik.

17. Nu Jobson börjar sin list framställa;
 "Min gode Jönsjon, min bröder snälla,
 Hwad lilla Elin är smärt och skön;
 Hon är ju wärdig en ewig lön.
 Och Jönsjon har det som prinsar rika,
 Men en ting fattas dig ju ändå,
 En öfwerdragen bör' wara lika
 Med möbelfärgen, kom sjelf se på.
 Olika färger stör harmoni'n,
 Och det skall såra er skön' Elin."

Och denna spiken till nytta kom,
Th Jönsjon såg sig nyfiket om;
Och så de frånglade hela dagen,
Tills Jönsjon köpte de öfwerdragen,
Som Jobson redan utväljat har;
Men dermed handeln wäl slutad war.
Då sade Jobson: "jag måste fara.
Jag lemnar waror på kommission;
Och kom till Stockholm, wi skola wara
För alltid wänner, adjö min son."

18. Nu är det trefligt, så Jönsjon tänkte,
Th bodens wäggar som glitter blänkte,
Och kunder kommo, och kunder gick,
En liflig afgang hans waror fick.
Och kom nu Jönsjon så rakt i minnet,
Att Jobson honom hembjudit har;
Och det föll Jönsjon så godt i sinnet,
Att han till resa snart färdig war.
Men Elin sade: "förglöm ej mig,
Th jag will aldrig förglömma dig."
Då sade Jönsjon: "min lilla wän,
Jag kommer snarligt till dig igen;
Jag älskar dig som en morgonstjerna;
Farwäl, farwäl nu min ljufta tärna."
Och riksdagsmannen nu Jönsjon bad,
Att akta sig uti Stockholms stad;
Th han i Stockholm war mycket känder,
Han tänkte, det kan ej slutas wäl;
Wi få wäl se hwad som sker och händer;
"Farwäl min Jönsjon, farwäl, farwäl."

19. Nu Jönsjon sig till en ångbåt wände,
Och satnad han i sitt hjerta kände;
Han tänkte på sin skön Elin god,
Och på den resa som förestod.
Och nu seglatsen från hamnen förde,
Och snart de war på det wida haf.
Han mycket såg och han mycket hörde,
Och ömma känslor sig fjerran gaf.
Allt detta uti September war,
Och solen lyfte så huld och klar.
En ljuslig tasta nu Jönsjon såg,
Ty Wenern såsom en spegel låg.
På Wenerns stränder han såg dem famna,
Kring sista kärwen af årets manna.
Han tänkte också på Stockholms stad,
Och Jönsjon war så oändligt glad.
Och denna ångare krafter hade,
Att springa kapp med en ilsken haj;
Och snart den sidan högtidligt lade,
Mot Stockholms höga och wackra kaj.

20. I Stockholm Jönsjon nu går och stökar.
Att detaljera hans gång och trökar,
Det tjenar alldeles intet till.
Blott det förnämsta jag nämna will.
Han tyckte Stockholm war skön och härlig,
I det han gick der och såg sig om;
I fantasien kanske wärlig,
Ty han direkte från hemmet kom.
I drömmerier han bunden står,
Tills Jobson honour på ayeln slår.

"God afton Jönsson, välkommen war,
Jag detta möte ej wäntat har."
Sin helsning Jönsson så glad framställer:
"God afton Jobson, min farbror snäll'er;
Ni mig ej glömt har, jag gladligt ser;
Jag har just kommit att söka er."
"Det gläder mig," så herr Jobson sade,
"Wi ska' komma, försäkrar jag."
De drucko skålar, och woro glade,
Och satte möte till nästa dag.

21. Och nu en skrifware Jobson hade,
Som hette Bast, och så Jobson sade:
"Jag har en kund uti mina nät!
Och han skall rakas, tills han blir slät.
Men wi ska' wänta i några dagar,
Ty han är kinkig i wiljans smak.
Och nu, min Bast, det mig wäl behagar
Om ni will syhla med denna sat."
Och Bast han tyckte sig wäl förstå.
"Jag will er önskan till mötes gå;
Att lura svenstar det är ju rätt,
Och det skall gå på gentilt ett sätt."
Och nu i dörren herr Jönsson fattar.
Af luttet glädje herr Jobson skrattar:
"Wälkommen Jönsson, wälkommen bror.
O hwilken glädje och sällhet stor.
Jag wäntar waror som ä' charmanta,
Af bästa sorten och superfin;
Affärer skola bli briljanta;
Och det skall glädja er skön Elin."

22. Nu Bast och Jönsson sig ut begifwer,
 Och goda wänner de genast bliwer.
 En afton gingo nu dessa två,
 En wacker flicka att helsa på.
 Kusin war Bast med den sköna tärna.
 Hon war den ljufwaste af sitt kön.
 Hon kastar blickar liksom en stjerna,
 Och Jönsson tyckte att hon war skön;
 Och Fanny det war wäl hennes namn,
 Och snart hon strandar i Jönssons famn;
 I paradiset de båda war,
 Och hwarje fråga fick tyf till swar.
 Men plötsligt lyfter hans engel wingen,
 Ty hon blef warse förlofningsringen,
 Som på ett finger herr Jönsson bar;
 Och det en kula för dufwan war.
 Hans lyckas stund war nu wäl försluten;
 Det war förfärligt att tänka på;
 Ty Edens port war för honom sluten.
 Han måste dädan liksom Adam gå.

23. De två kring staden nu stadigt wandrar,
 Och Bast nu grundligt herr Jönsson klandrar:
 "Du war en åsna, jag säger dig,
 Hwad fröken Fanny skall gräma sig.
 De första kyssar som hon bortgifwit,
 Och som ett tecken till kärlek gaf,
 Den grumma dårskap, som du bedrifwit,
 I frökens ögon betyder: graf.
 Hon är högboren samt rik och skön!
 Hon är ju wärdig långt bättre lön.

Om du skall tänka på min kusin,
 Bryt genast löftet med din Elin.
 Din bön och ånger skall jag omtala,
 Och fröken Fanny i allt hugswala."
 Då genast Jönsson till Elin skref
 Ett ja att säga upplösningsbref.
 Och nu blef Jönsson och Fanny glade,
 Och så förlofwades dessa två.
 Fem hundra tusen, skön Fanny hade;
 Det war enormt till att tänka på.

24. I slummer Jönsson nu herrligt drömde.
 Sin lilla Elin han modigt glömde.
 "I Stockholm der will jag lefwa blott,"
 Han sad', "och bygga ett ståtligt slott.
 Och slägt och wänner som något felar,
 Dem will jag ära med donation."
 Då kommer Bast och konstnärligt spelar
 Sin tungas strängar på annan ton.
 "Nu Fanny önskar att flytta ut
 Med dig till Wermland, till wintrens slut,
 Och sedan köpa, om jag rätt mins,
 Den största gård som i Stockholm fins.
 Om du ej hugas, jag will berätta,
 Att Fanny täckas dig djupt nedfätta.
 Hon önskar dina affärer fart.
 Låt of till Jobson nu skynda snart!
 En laddning waror för dig utföka.
 Jag är uppriktig, ej annat säg.
 Du kan er trefnad och wälfärd öka,
 Med non plus ultra i handelswäg.

25. Till Jobson kommo nu dessa gossar!
 Nürnbergers-waror herr Jobson lossar;
 "Till låga priser jag sälja will."
 Fem tujen kronor steg handeln till.
 En stund derefter kom Bast att tänka,
 Att fröken Fanny ej något fått;
 "Nu, Jönsson, skall du din fästmö skänka
 Juweler, nipper och annat smått."
 Tre hundra kronor från Jönsson gick,
 Och sköna Fanny ett guldur fick.
 Så mötte Jönsson en riksdagsman;
 "Du är i fällan," så talte han;
 "Den tyfka flicka du går och smetar,
 Hon är förtjusarn i wilda letar;
 I afton will jag bewija dig
 Hur denna flicka uppförer sig."
 Att detta Jönsson föraktligt skrattar
 Den sagan kan han ej tro uppå.
 Men riksdagsmannen då Jönsson fattar,
 "Kom, till Casino wi skola gå."

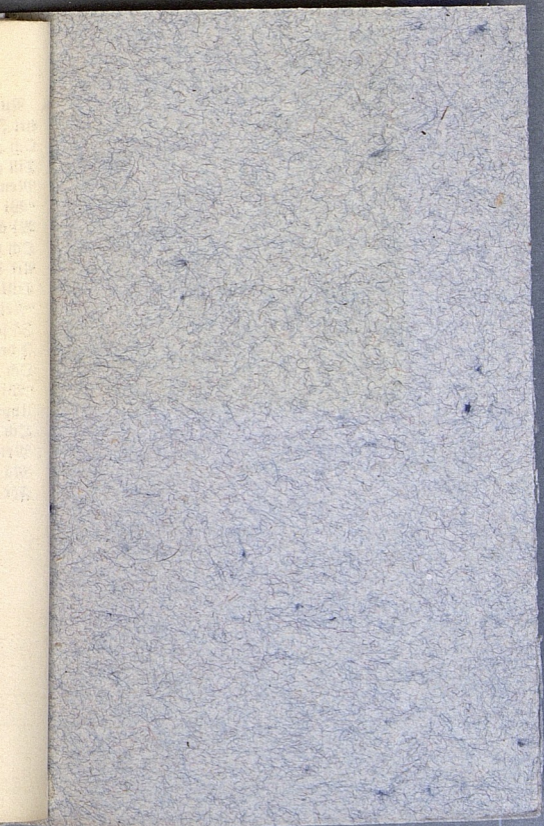
26. Till detta wärdshus de ginga båda;
 Den tyfka gläbjen de kunde ståda.
 Der speltes harpa, flöjt och viol,
 Och fröken Fanny war nöjets sol.
 Der gästnos kyskar, kurtis, med mera,
 Och glaset tömdes med stort behåga.
 Då kunde Jönsson sig ej regera.
 Han rusar upp och ger Bast ett plåga.
 Han dansar en Jössehäradslet,
 Och tyfkar flydde och undan wet.

Men Fanny föll i den wilda dans
Ufswimnad ned, lit en wisknad frans.
Och nästa dag fick herr Jönsson spörja
Att Bast en rättgång wille börja.
Då Jönsson gick till sin ritsdagsman.
"Jag will dig hjelpa," så sade han.
Fem tusen kronor war Basts begäran,
Men femte delen erlades blott.
Nu hade Jönsson den glada äran
Att vara lösgjord från Basts komplott.

27. Nu hem till Näsby herr Jönsson wände,
Men wemod han i sitt hjerta kände.
Ett tusen banko från honom gått,
Blott för de tyskar han hafwer fått.
Men flockargumman, som hette Greta,
Göt tröstens balsam i Jönssons iär;
Hon sade, "jag skall ur Elin leta,
Om något hopp för dig återstår."
Och Elin war jäsom sammet len;
Men ritsdagsmannen war hård som sten,
Och notabene, lät snart förstå,
Att Jönsson Elin wäl kunde få.
Och då blef sorgen förbytt till gamman,
Och fram mot julen de wigdes samman.
Hans nya waror fick liflig fart,
Wemdet förspörjades och ja snart,
Att dessa waror ej woro äkta;
Och skandret spriddes från man till man.
Men Jönsson sade, "mitt fel urjäkta,
Jag skall bemedla så godt jag kan."

28. Nu såg herr Jönsson i satsens spegel
 Att Jobson sjelf bar intrigens pregel,
 Och Jönsson satte sig ned och skref
 Till gamle Jobson ett näswist bref.
 Men Jobson swarar med dessa orden:
 "Wi Danmark nu ruinerat har;
 Wi ä' den starkaste makt på jorden,
 Och det wår affigt för länge war
 Att Skandinawien kommer att
 Tillfalla Tyskland, och då god natt."
 "Nej tack! er lära jag icke tror."
 Så sade Jönsson och heligt swor,
 I det han händren på bibeln lade,
 Och till sin swärfader wänligt sade:
 "Wi will, om jag edert bistånd får,
 Upprätta nu en skarpskytte-får."
 Och så de gjorde, med lust och ära.
 Men nu wår saga till ända nått.
 Må ömma känslor wi alla bära,
 För fäderslandet som wi har fått.

www.books2ebooks.eu